

RUBEZHNOYE STATE CHEMICAL PLANT "ZARJA"

РУБЕЖАНСКИЙ КАЗЕННЫЙ ХИМИЧЕСКИЙ ЗАВОД «ЗАРЯ»

«Зоря»

ВІРИТЬ У СВОЮ ЗІРКУ

Олександр Чернецов

Рубіжанське підприємство «Зоря», що на Луганщині, ще за радянських часів належало до флагманів хімічної промисловості оборонного значення. Як свідчить історія, підприємство розпочало свою діяльність 1916 року, одним із його засновників була родина Нобелів. З перших днів роботи воно спеціалізується на випуску вибухових речовини.

У місті хіміків, де нині проживає близько 70 тисяч мешканців, добре знають – працювати на «Зорі» було завжди престижно й водночас відповідально. Адже тут надто високі вимоги до якості продукції, культури виробництва, зрештою, до рівня професіоналізму. Але коли вже пощастило стати своїм у колективі, будь певен, з тобою ділитимуть і проблеми, і радощі. Однак настали складні дев'яності роки, які поставили на межу виживання не лише рубіжанців, під загрозою ліквідації опинилися цілі галузі. Виробництво трьох видів продукції, розпочате на «Зорі», було зупинено майже відразу через відсутність фінансування.

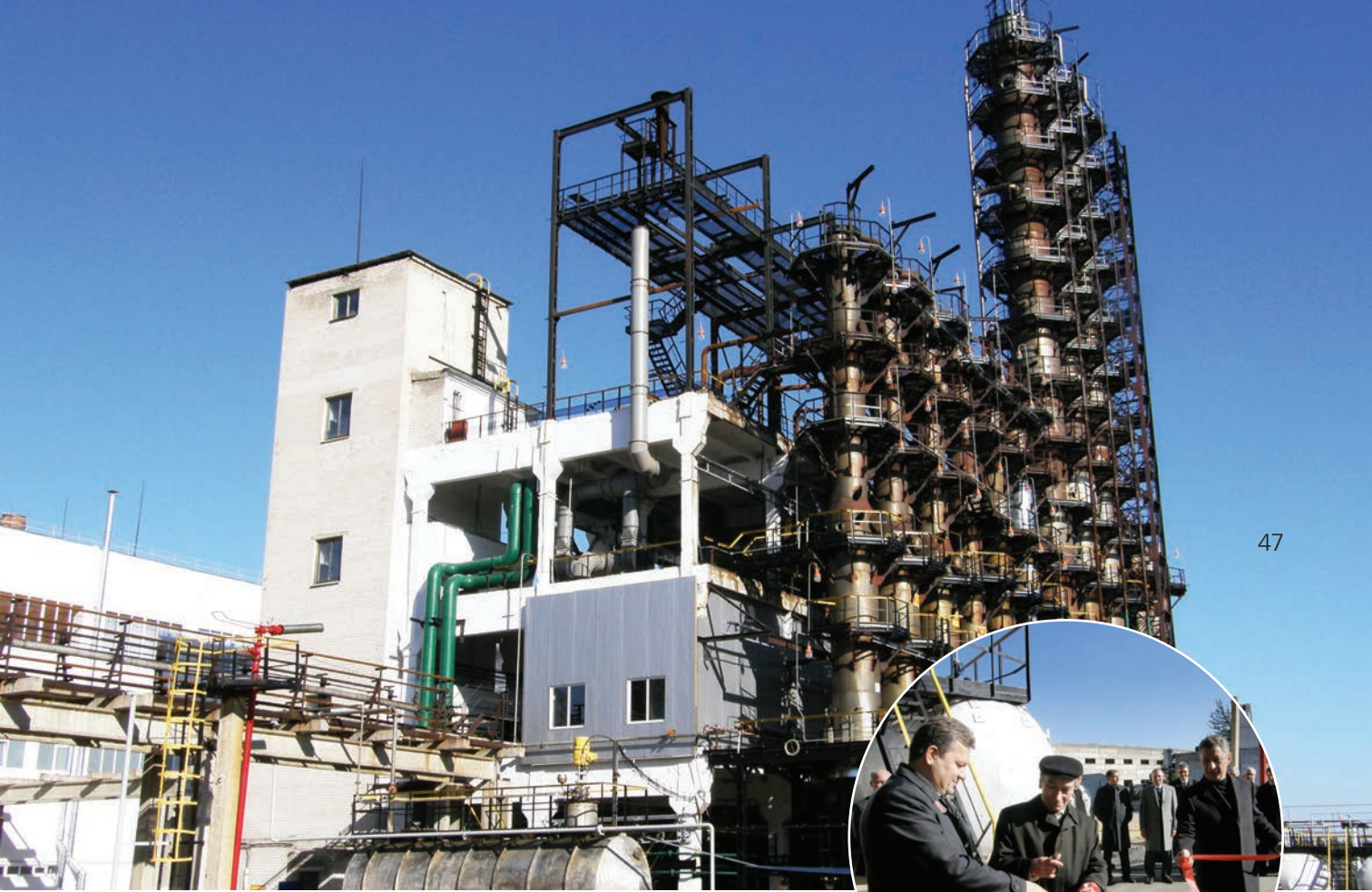
– По суті, ми зі своїми проблемами залишилися віч-на-віч, – пригадує **керівник науково-виробничого підприємства Олександр ЧЕРНЕЦОВ**. – Прагнення колишнього уряду будь-якою ціною вступити до СОТ прирело вітчизняного виробника на жалюгідне животіння. Через скасування ввізного мита підприємство було неспроможне конкурувати з російськими та китайськими виробниками аналогічної продукції. Довелося зупинити виробництво мурашиної кислоти, кальцієвої селітри, формаліну, стearату кальцію, пентаеритриту. І це тоді, коли на внутрішньому та зовнішньому ринках така продукція мала неабиякий попит. На щастя, ми вчасно зрозуміли, що коли чекатимемо, як то кажуть, з моря по-

годи, сидітимемо склавши руки, сподіваючись на чийсь милість, то нас спіткає така сама доля, як і десятки інших підприємств України. Тобто нас просто знищать. Тож Рубіжанський казенний хімічний завод «Зоря» під керівництвом його директора Олексія Башкира зробив рішучий і безпрецедентний для оборонної галузі крок – став на шлях реорганізації.

На базі підприємства створили «Хімічний завод «Південний». Позбувшись статусу «казенний», новостворене підприємство отримало право самостійно діяти в ринкових умовах. У результаті перебудови стратегії підприємства прийшли перші успіхи. На один з бізнес-проектів «Південного» досить швидко відгукнувся інвестор – авторитетна російська компанія. Першим етапом у ланцюжку інвестиційного прориву став пуск виробництва нітробензолу потужністю три тисячі тонн на місяць. До речі, йому й досі немає аналогів в Україні. Для реалізації цього бізнес-проекту було залучено близько п'яти мільйонів гривень інвестиційних коштів. Однак, розуміючи, що самим лише виробництвом нітробензолу навряд чи поліпшимо стан підприємства, ми вкотре взялися шукати інвестора. Наступний бізнес-проект – переробка сирового бензолу – мав зацікавити інвестора саме тим, що у виробництві передбачено використання вітчизняної сировини. Адже в Україні виробництво сирового бензолу перевищує потужності його пе-

реробки. Є тут ще один плюс: хімічні продукти, одержані від розкладання сирового бензолу на безпосередньо бензол і толуол та ксилол, які йдуть на виробництво нітробензолу, моно- та ді-нітротолуолів, тротилу на самому підприємстві, мають значний попит і на внутрішньому, і на зовнішньому ринку. Залучивши близько 400 фахівців, здійснили у стислі терміни реконструкцію. Нове виробництво освоювали представники з усіх куточків України. Введення в дію цих потужностей дає змогу працевлаштувати понад 100 осіб, що для нашого міста досить істотно, а також щомісячно виробляти товарної продукції більш як на 30 мільйонів гривень. А це означає, що майже три мільйони гривень податків надійде до бюджетів усіх рівнів.

Освоєння процесу переробки сирового бензолу – це лише перший етап у стратегічному розвитку підприємства. Надалі плануємо реконструювати виробництво сірчаної кислоти й олеуму в цеху № 1. Реалізація так званої схеми ДК-ДА дасть можливість наростити потужності з випуску сірчаної кислоти, олеуму та відповідно інших продуктів. До того ж це сприятиме поліпшенню й екологічній ситуації, що для нашого регіону є дуже важливим чинником. Проект уже прийнятий до виконання інвестиційною компанією, розроблено проектно-конструкторську документацію, виділено кошти для закупівлі необхідного обладнання та

матеріалів. Наступний інвестиційний проект – реконструкція котельні з переходом на вугілля. Реалізувавши його, ми удвічі знизимо собівартість гікакалорій пари, що значно вплине і на собівартість продукції, яку виробляємо на підприємстві. Не менш важливим проектом є створення малогабаритної установки з виробництва промислових вибухових речовин. Запровадження цих бізнес-проектів уможливить не лише розширення лінійки продукції, яку виробляємо, а й створення нових робочих місць. Буде реалізовано й соціальні програми. Вже почалося укладання доріг у мікрорайоні «Південний» з наступним переходом на міську територію. Обійшлося це для підприємства в чотири з половиною мільйони гривень. Розпочинаємо будівництво сорокаквартирного будинку для тих, хто працює на підприємстві нині, та й тих, хто приїде сюди завтра. Плануємо також за кращими стандартами закласти сучасний атракціон-парк на прилеглий території.

– А як інвестор сприймає розвиток соціальної сфери, чи підтримує вас у цьому?

– Так, скажу більше, інвестор, з яким ми співпрацюємо, планує вкладати власні ресурси в розбудову інфраструктури міста, у розвиток освіти, спорту. Для підтримання здорового способу життя маємо непогану базу. Є ще деякі цікаві проекти, які найближчим часом розглянемо. І, впевнений, невдовзі ми їх реалізуємо.

– Олександр Івановичу, чи знаходите спільну мову з керівництвом області та центральною владою?

– З обласною державною адміністрацією, з центральними органами влади в нас цілковите взаєморозуміння. Проте є певні організаційні проблеми, які постають під час освоєння нового виробництва. Скажімо, щоб отримати для реалізації проекту необхідні папери, треба витратити чимало часу та докласти значних зусиль. Ми переконані – на часі створення відомства, єдиного центру, який відповідав би за цю процедуру, що значно спростило б проблему, реально підтримало б внутрішнього виробника.

Наступне, що непокоїть, – ввіз тротилу в Україну. Здавалося б, чого ще треба: є підприємство, яке успішно виробляло і може виробляти цю продукцію. Але ж ні, тротил ми завозимо з Росії. Звісно, це істотно зменшує частку ринку товарів внутрішнього товаровиробника, не може не відбиватися на тій же зарплаті. Так, хвалити Бога, стосунки з Російською Федерацією у нас поступово налагоджуються, однак твердо переконаний, ми маємо підтримувати і всіляко сприяти розвитку свого оборонного комплексу.

Колектив «Зорі» вірить у свою зірку.

Сказано!

Валерій ГОЛЕНКО, голова Луганської обласної державної адміністрації:

«Здатність рубіжанських хіміків переломити негативну тенденцію і витримати удар заслугує на повагу і підтримку. Приємно, що

в наш непростий час не лише реанімуються, а й створюються, запускаються нові виробництва. Сьогодні і ДП ХЗ «Південний», котрий очолює талановитий менеджер Олексій Башкир, і ТОВ «НВП «Зоря», яким керує не менш досвідчений і здібний управлінець Олександр Чернецов, та інвестори, які вкладують значні кошти в розбудову регіону, на прикладі цього унікального виробництва довели, що можливості для зміцнення економіки підприємства, області, країни в нас є. І це не тільки вражає, а й вселяє впевненість – економіку Луганщини неодмінно буде відроджено».